

Вісім днів з життя Бурундука

Про книгу

Повість Івана Андрусяка з ілюстраціями Ганни Осадко «Вісім днів із життя Бурундука» — один із найуспішніших у сучасній українській літературі творів для молодших підлітків. 2013 року вона увійшла до престижного каталогу найкращих дитячих книжок світу «White Ravens» («Білі круки»).

Іван Андрусяк

ВІСІМ ДНІВ ІЗ ЖИТТЯ БУРУНДУКА

БОГДАНОВА ШКІЛЬНА НАУКА

© Видавництво "НК-Богдан"

www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-7826-9

Іван Андрусяк
ВІСІМ ДНІВ
ІЗ ЖИТТЯ БУРУНДУКА

Повість для дітей
середнього шкільного віку

Розділ перший
у якому забити гол виявляється
не так просто, як здавалося

Усе, що я тобі розкажу, хай буде нашою таємницею. І ти пообіцяй — ні, тут-таки, одразу

мені пообіцяй, що це залишиться між нами і що ти не будеш дуже сміятися!

А взагалі, смійся собі, на здоров'я, скільки завгодно, — я, правду кажучи, тепер уже й сам ледве стримуюся, щоб не розреготатись, — але не насміхайся! Ну, бо кому приємно, коли з нього насміхаються? У нашому класі таких нема. Гадаю, що й у цілій школі жодного не знайдеш.

Ото й мені неприємно... Та іноді, бува, насміхаються.

Правду кажучи, не те щоб іноді — а таки частенько. Три рази на тиждень. Як тільки фізкультура, так і починається: Бурундук се, Бурундук те... А який я їм Бурундук?! Я Бондарук! Івась Бондарук! От!

Івась — це щоб із татом не плутали. Тато в мене Іван Бондарук, а я — Івась. Зручно, еге ж?

І красиво!

А вони — Бурундук...

Ну, та чого гріха таїти — я таки трохи товстенький. Щокастий, як каже мама. Але тато в мене теж щокастий — і що ж? Його ніхто на роботі Бурундуком не називає, всі поважно так — Іван Іванович.

А мене...

Та ні, не треба мене Івасем Івановичем називати! Рано ще. Дай-но школу закінчити, університет —

і тоді вже хай буде. А поки що Івась, та й годі.

Домовились? Ну, то гаразд.

...Ага, на чому я зупинився? Звісно, на фізкультурі! Особливо, скажу тобі, капосна штука — лазіння по канату. Бігати — ще куди не йшло: там хоч останнім, а прибіжу. Стрибати — те саме: у пісок же

стрибаєш, а не в калюжу й не через рівчак із крокодилами. От якби через рівчак, то було б непереливки, а так — переживу.

Але ж той клятий канат — це понад мої сили! Підтягнутись на ньому я ще раз чи два можу, та як його там ногами перебирати — це для мене складніше за найскладнішу математику!

Ну, і ще козел... Не той, що рогатий і чоловік кози — то, взагалі, цап. А це гірше — це козел щонайсправжнісінський! Стрибати через нього — яка то для мене мука! Я так ні разу й не зміг — хіба на нього зверху колінами застрибну, та й усе. Далі буду перелазити, а вони — сміятися...

Але того дня саме п'ятниця була. А в п'ятницю фізкультура в нас останнім уроком. Одразу після алгебри, на якій — контрольна. І серйозна, скажу тобі, контрольна! Лінійні рівняння — це не жарти. Вони навіть мене іноді напружують, а всі наші взагалі «в шоці»!

Насправді я алгебру-геометрію не дуже люблю, мені більше мова-література подобається, — але й у лінійних рівняннях, якщо розібратись, нічого аж такого страшного нема. Головне: сісти, подумати спокійно, одне з одним зв'язати — і воно ніби самЄ вирішується, часом навіть цікаво буває.

Але то мені — а всі наші аж тремтять на перерві. Хто в підручник утупився, щось в останню мить звідти запам'ятати намагається, хто шпаргалки пише, а хто практичніший — той біля відмінників моститься, добираючи способу, як списати. Он уже й позад мене Іванюк увівся.

— Ти, — каже, — коли писатимеш, то сідай трохи боком, аби я в тебе з-за плеча зошит бачив.

Система ця налагоджена, треба лише добрий зір мати. Бо якщо поруч сядеш, нічого з цього не вийде — математичка ж завдання за варіантами дає, так що в тих, хто за однією партою, приклади різні. Тут просто так не спишеш: треба клепку мати, щоб бачити, яку схему розв'язку сусід використовує, і свої цифри підставити. Але й спереду сідати теж ненадійно — мусиш крутитися, щоб зазирнути до

потрібного зошита, й математичка швидко «просіче». Ну, а ззаду — саме те, що треба; головне, щоб я свій зошит плечима не затуляв.

Не встиг я відповісти Іванюкові, як тут Коза на дверях:

— Діти, Емілія Миколаївна захворіла, на фізкультурі будете самі. Хлопці хай у футбол грають, а дівчата можуть у класики пострибати чи через гумочки, як собі хочете. Тільки щоб усі на стадіоні були, я з вікна бачитиму!

Отакої — навіть спортсмени, виявляється, хворіють...

Коза — це наша класна керівничка, Любов Григорівна. У неї, кажуть, дівоче прізвище Козинюк було, тому її так і прозвали. Іванюк її боїться,

а я зовсім ні, — хоч вона й сувора, але капостей не робить, якщо сам не накапостиш. Я Клочкову, або Рибку, побоююсь (це так фізручку прозивають, бо в неї розряд із плавання й плечі ширші, ніж у директора школи) — завше вона чіпляється зі своїми дурними нормативами...

Усі тут, звісно, загукали «ура», але якось млявенько — до фізкультури ще дожити треба.

А я тим часом до Іванюка розвернувся:

— Дам, — кажу, — тобі списати, якщо в команду візьмеш.

Іванюк — найкращий футболіст у класі, а може, й у цілій школі. З алгеброю він не дружить, зате з м'ячем такі фінти виробляє, що замилуєшся! Усі хочуть грати в тій команді, де Іванюк, та не кожного він бере. Ну, але цього разу мене візьме — ніде не дінеться...

— І не воротарем! — додаю. Бо воротарем слави не здобудеш.

У футболі ж як? Гол забив — і герой. А воротар голів не забиває. Воротар їх, так би мовити, навпаки...

Глянув на мене Іванюк так підозріло.

— Гаразд, — каже. — Будеш захисником. Правим. Тільки дивись мені, зошита клади так, щоб я все бачив.

Я покладу — хіба мені важко...

...Грати без м'яча — дуже непроста справа. Це у справжніх футболістів не завжди виходить, а в мене й поготів.

Хлопці, звісно, м'яча мені не дають — він у мене в ногах не тримається. Мушу відбирати сам, на те я й захисник. Ну, та нічого, прорвемось...

Треба дочекатися свого шансу — і тоді я їм покажу, чого вартий Івась Бондарук! А шанс буде, неодмінно буде — це ж футбол, тут усе можливе!

Те, що я не люблю фізкультури, ще не означає, що мушу не любити спорт. Тим паче футбол — хіба можна його не любити?! Це ж як у літературі: лише там кайфуєш від того, як красиво сказано, а тут — як красиво полетів м'яч. А краса — вона скрізь краса, навіть в алгебрі щось від неї є. Тільки там ухекаєшся, доки до краси доберешся...

Ну, в футболі ще дужче вхекаєшся! Я вже і так, і с'як бігаю, а шансу все нема та й нема.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ